

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY (A)

Homilia del P. Josep Maria Sanromà, rector del Santuari de Montserrat

19 d'octubre de 2008

Is.45,1.4-6. ITe.1,1-5b. Mt.22,15-21

Diu la saviesa popular que l'home és l'únic animal que ensopega dues vegades en la mateixa pedra. Els fariseus i mestres de la llei, segur que sabien de memòria aquell passatge que encapçala el llibre de la saviesa, que personalment sempre m'ha semblat genial i d'una gran actualitat, que diu: *“El Senyor es deixa trobar dels qui no dubten d'ell i es manifesta als qui se'n fien; però el pensament tortuós separa de Déu que fa callar amb el seu poder els insensats que el posen a prova”*. Crec que és l'explicació perfecte del text evangèlic que hem escoltat. No era la primera vegada que els fariseus posaven a prova a Jesús amb un parany de tipus legal el qual, segons ells, no tenia sortida; una mica abans del text d'avui hi ha aquell altre no menys curiós en què, després de presenciar amb gran escàndol com Jesús feia fora del temple els venedors i els canvistes de moneda, retraient-los que havien convertit el temple de Déu en una cova de lladres, no se'ls acut res més que preguntar-li amb quin poder ho feia allò, manera elegant de dir-li un cop més que no creien en ell, ni pel que deia ni pel que feia, i Jesús els respon amb un altra pregunta, posant-los a prova a ells, i els diu: *“El baptisme de Joan, venia de Déu o venia dels homes?”* Com que els fariseus es veuen atrapats i no s'atreveixen a respondre amb la veritat, Jesús els diu que ell tampoc els donarà la resposta que esperen. Però ells continuen insistint amb paraules buides i falses: *“Mestre, sabem que dius sempre la veritat i que ensenyes de debò el camí de Déu...”* i hom es pregunta, doncs perquè no se'l creien?

Amb tot, fixem-nos què fem nosaltres quan algú ens diu alguna cosa que, tot i ser per al nostre bé, no ens l'acabem de creure, o no ens interessa gaire o gens perquè ens farà canviar i això sempre costa. Li demanem proves, li diem que ens demostrï el que ens està dient. Això els fariseus ja ho havien intentat i Jesús els va respondre que l'única prova, l'únic senyal era el de Jonàs, conversió i resurrecció, però de què serveixen les proves si no hi ha voluntat de creure-les? Doncs de res, per això Jesús avui els torna a deixar amb un pam de nas: Doneu al Cèsar el que li correspon i a Déu el que es mereix. Igual que els contemporanis de Jesús, també nosaltres ens trobem amb coses que no comprenem i que voldríem que Déu o la fe ens les expliquessin o en les solucionessin i quan no és així reaccionem interrogant a Déu. Però la fe, germans, no és per demanar comptes a Déu o per posar-lo a prova, sinó per confiar-nos-hi i obrir-li el cor, cercant la seva llum, quan la vida ens posa a prova i ens envaeixen la fosca o el dubte. Veritat que amb la persona estimada som generosos, desitgem estar amb ella, li dediquem temps, ens en refiem? Doncs davant de Déu, germans, no siguem rancis, no siguem raquítics, no tinguem mandra d'estar amb ell, no li dediquem només el temps sobrer, ni el deixem en el racó dels problemes. Si no som tant generosos com ell ho ha estat i ho és cada dia amb nosaltres, ¿com podem pretendre comprendre els signes amb els quals ens parla? ¿O com sentir la seva paraula pronunciada amorosament en el nostre interior? Com ens recordava el text de san Pau als cristians de Tessalònica, és la fe dinàmica, viva i compromesa la que ens ajuda en els moments d'adversitat, la que ens dóna una esperança que res no pot destruir, perquè neix del goig, del compromís i del sacrifici de donar a Déu el que es mereix, generosament, agraïdament, i al Cèsar el que li toca i no més.

Aquesta és la missió que tenim els qui, sense anar gaire lluny o gens, ens toca viure la fe en aquest nostre primer món, i només ho podem fer de veritat si l'estimem, per això ens cal viure en profunditat i en solidaritat el nostre compromís personal i la nostra experiència de fe, per tal de ser apòstols en un món que pretén viure al marge dels valors evangèlics però que contínuament plora de set i de fam d'una vida amb sentit i plenitud. Som missioners, a casa, al treball, a l'escola, al carrer, a la comunitat, a l'Església, d'aquella experiència de joia, de pau i d'esperança que només la fe en el Crist ressuscitat, que se'ns ofereix en plenitud en l'Eucaristia, ens pot donar i que hem d'acollir com qui rep l'amic llargament esperat.

Que l'Esperit del Crist ressuscitat que ara es fa present enmig nostre ens ajudi a comprendre quina ha de ser la mesura de la nostra generositat envers Déu que tant ens demostra cada dia com ens estima.